

บทที่ 6

คุณสมบัติของนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน

“บท” เป็นสิ่งกำหนดชี้แนะว่าใครจะต้องทำอะไร อย่างไร เมื่อใดและมีสิ่งใดบ้างที่ทีมงานผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต้องเตรียมการล่วงหน้า นอกจากนั้นบทยังเป็นสิ่งกำหนดระยะเวลาของรายการให้ดำเนินไปตามกำหนดเวลาอีกด้วย ดังนั้น ภัทรการวิทยุกระจายเสียงรายการใดไม่มีการเขียนบท รายการจะดำเนินไปได้โดยไม่ราบรื่น เหมือนเรือที่แล่นไปโดยไม่มีเข็มทิศเป็นเครื่องนำทาง และอาจประสบกับพายุร้ายซึ่งเกิดขึ้นโดยที่มิได้ คาดการณ์ไว้ก่อน เรือนั้นอาจอับปางไม่ถึงจุดหมายปลายทางได้ หรือแม้จะไปจนถึงจุดหมายปลายทางได้ก็เป็นไปอย่างทุลักทุเล ไม่เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

ผู้เขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน จึงหมายถึง ผู้ที่ถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นอักษรคำใน รูปแบบของบทละครที่เหมาะสมกับธรรมชาติของสื่อมวลชนประเภทนั้น ๆ อาจจะได้คิดเค้าโครงเรื่องขึ้นมาใหม่ หรือดัดแปลงเรื่องมาจากวรรณกรรมที่อยู่ในรูปแบบอื่น เพื่อให้ผู้กำกับ ผู้แสดง และผู้ร่วมงานเข้าใจในหน้าที่และบทบาทของตนเอง และสามารถถ่ายทอดบทบาทหน้าที่ของตนเองตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้ในบทละครให้ผู้ฟังเข้าใจและเกิดอารมณ์คล้อยตามเสียงที่ได้ยินนั้นอย่างถูกต้องตามเจตนาธรรมของผู้เขียนบท

นักประพันธ์ หรือ นักเขียน คือศิลปินผู้สร้างงานศิลปะออกมาด้วยรูปสัญลักษณ์อักษร นักเขียนบทละครนอกจากจะต้องมีความเป็นศิลปินเขียนโดยทั่วไปแล้ว ยังต้องมีความรู้ความเข้าใจในเทคนิคการเล่าเรื่องในรูปแบบของละคร ส่วนนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนนั้นนอกจากจะต้องมีความเป็นศิลปิน มีความรู้ความเข้าใจในเทคนิคการเล่าเรื่องในรูปแบบของละครแล้ว ยังต้องมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและการทำงานของสื่อมวลชน รวมทั้งยังต้องเข้าใจและยอมรับในระบบธุรกิจที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับละครที่นำเสนอทางวิทยุและโทรทัศน์อีกด้วย เพราะละครที่นำเสนอทางสื่อมวลชนนั้นนับเป็นศิลปะในเชิงพาณิชย์ เหตุนี้เองนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน จึงต้องเป็นผู้ที่มีทั้งศิลปะและธุรกิจอยู่ในตัวอย่างสมดุล

¹ นภภรณ์ อัจฉริยะกุล, “กระบวนการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง”, เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวิทยุและโทรทัศน์ หน้าที่ 1-7 (นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช), 2528, หน้า 369.

ในบทนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงคุณสมบัติของคุณสมุส กัลย์จาก จากการสัมภาษณ์ พบว่าท่านมีคุณสมบัติที่สำคัญอยู่ 14 ประการที่เอื้อต่อการเป็นนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนที่ประสบความสำเร็จ ได้แก่

1. เป็นคนช่างฝันและมีจินตนาการ

การเขียนบทละคร เริ่มต้นจากแนวคิดหรือแรงบันดาลใจเพียงเล็กน้อย จากนั้นผู้เขียนต้องใช้จินตนาการของตนเพิ่มเติม เสริมแต่งเรื่องราวให้ขยายออกมาเป็นเรื่องราว จินตนาการจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักเขียน นักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนคือคนช่างฝัน เมื่อคิดและฝันอย่างไรก็เขียนออกมาเพื่อถ่ายทอดความคิดและความฝันของตนไปยังผู้ชมผู้ฟัง ดังนั้นนักเขียนบทละครจึงต้องสามารถสร้างภาพทั้งหมดขึ้นในใจก่อนที่จะลงมือถ่ายทอดออกมาเป็นบทละครให้ผู้อื่นเข้าใจ

คุณสมุส กัลย์จาก เล่าถึงอุปนิสัยในความเป็นคนช่างฝันและช่างจินตนาการของตนเองที่มีมาตั้งแต่เขาวัยให้ฟังว่า

“เข้าใจว่าเกิดขึ้นกับตัวเองก่อนอื่น อันนี้เป็นความรู้สึกของตัวเองเท่านั้นนะคะ ตั้งแต่เด็กมีความรู้สึกว่า เวลานั้นจะไปไหนก็ดี หรือว่าไปในที่แปลกๆก็ดี เราจะจินตนาการ มันเกิดขึ้นเอง บางทีไปซื้อผ้าเห็นลายผ้า เราก็มีความรู้สึกว่ เออ..ลายผ้า มันมีต้นไม้ มีอะไร เราก็นึกไปอิงเรื่องราวต่างๆได้ มีพระเอกมีนางเอกได้ มันเกิดขึ้นเอง ตั้งแต่เด็กนั่งรอรางไปเห็นอะไรข้างถนนก็จะคิดเรื่อยไป แล้วก็วาดภาพ มีนั่นมีนี่ มีพระเอกนางเอกตรงนี้ก็อาจจะดีนะ ถ้าตรงนี้มีใครมาขึ้นซักคนคงจะสวยพิลึก มันจะคิดไปเองก็ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร”²

2. เป็นนักฟัง

ผู้เขียนบทต้องให้ความสนใจตั้งแต่เรื่องเล็กๆรอบตัว ไปจนถึงเรื่องใหญ่ระดับโลกหรือระดับประเทศ เพราะผู้เขียนจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีมุมมองลึกซึ้งกว่าคนอื่น ๆ เพื่อที่จะสามารถนำเสนอแง่มุมที่น่าสนใจที่หลายคนอาจมองไม่เห็นนำมาเสนอให้เกิดเป็นเรื่องราวที่มีความน่าสนใจได้ การฟังเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้เขียนได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องลงไปสัมผัสด้วยตนเอง การเป็นนักฟังที่ดีนับเป็นอีกคุณสมบัติหนึ่งที่โดดเด่นของคุณสมุส กัลย์จาก

² สัมภาษณ์ สมุส กัลย์จาก, 20 มิถุนายน 2541.

“...พวกที่ชีวิตเขามีปัญหาครอบครัวก็จะมาปรึกษาเรา เพราะเราจะไม่มีปัญหาเหล่านี้ เป็นชีวิตที่ราบเรียบธรรมดาไม่มีอะไร แต่คนอื่นจะมีแล้วจะมาขอความร่วมมือ ขอความคิดเห็นอะไรอย่างนี้ จะมานั่งเล่า เพราะเราเป็นคนไม่ค่อยพูดไม่มีอะไรกับใคร เขาเชื่อว่ามาพูดกับเราแล้วเราจะไม่ไปพูดกับใคร จนบางคนเรียกเราว่าศิราณี ได้เก็บข้อมูลเยอะ แล้วก็เอามาใช้ เรารู้สึกชีวิตของเขาแปลก”³

3. เป็นนักอ่าน

นิสัยรักการอ่านดูจะเป็นคุณสมบัติของนักเขียนทุกประเภท เพราะการอ่านช่วยต่อเติมประสบการณ์ของนักเขียนให้กว้างไกลออกไปอย่างไม่รู้สิ่งใดจะมาทดแทนได้ คุณสมุส กัลย์จาฤก ก็เช่นเดียวกัน ท่านมีนิสัยรักการอ่านนับแต่เขารววัยและยังคงอ่านอยู่อย่างสม่ำเสมอในปัจจุบัน

“ชอบ ตั้งแต่จำความได้ ก็คือชอบอ่าน อ่านหนังสือได้ก็อ่านแล้ว ชอบอ่านมาก เจอตุ๊กกระต่ายก็ยังอ่าน โตขึ้นมาหน่อยมีสงครามหาหนังสืออ่านยาก เพราะฉะนั้นแม้แต่ตุ๊กกล้วยแขกก็จะฉีกออกมาอ่าน ถ้าเป็นนิยายเค้าจะส่งมาอ่านมาก เราต้องไปคอยที่สถานีรถไฟ กระต่ายที่พิมพ์จะดำเขียว แต่ก็ยังชอบอ่าน อย่างของหลวงวิจิตรวาทการ ของเรียมเอง แต่ส่วนมากก็จะอ่านของที่ชายที่ชายเป็นนักหนังสือพิมพ์เขียนพวกพาดหัวข่าว เขียนบทความต่างๆ เพราะฉะนั้นเขาก็จะมีหนังสือเยอะ คุณพ่อก็มีหนังสือเยอะ เพราะคุณพ่อก็ทำงานหนังสือพิมพ์...”³

4. เป็นนักเขียนและเขียนตามแนวทางที่ตนเองถนัด

คุณสมุส กัลย์จาฤก แปลกกว่านักเขียนท่านอื่นๆ ที่ส่วนใหญ่มักจะเริ่มต้นด้วยความใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักประพันธ์แต่สำหรับคุณสมุส กัลย์จาฤกแล้วก่อนที่ท่านจะมาเป็นนักเขียนบทละครวิทยุ ท่านประเดิมด้วยการเขียนบทละครวิทยุขนาดยาวประเภทดั้งขึ้นใหม่ (Original) และประสบความสำเร็จเมื่อเขียนเรื่องแรก ดังนั้นเมื่อท่านสามารถเขียนบทละครให้เป็นที่นิยมได้จึงเป็นที่แปลกใจของผู้ใกล้ชิด

³ สัมภาษณ์ สมุส กัลย์จาฤก, 20 มิถุนายน 2541.

“การเขียนนี้ จริงๆแล้วตัวเองไม่รู้สึกรว่ามีแนวไม่มีแนว เพราะว่าพอเขียนมาได้แล้ว ทุกคน อัจฉรย์ใจว่า ้วยตายเธอ ตอนนั้นเธอก็หึงๆ เธอก็นั่งอยู่นิ่งๆ แล้วทำไมเธอถึงมาทำอะไรดังขึ้นมาได้”³

หากแต่เมื่อเข้าสู่อาชีพนักเขียนบทละคร นับจากเรื่อง “หญิงก็มีหัวใจ” อันเป็นบทละครวิทยุเรื่องแรกของท่าน งานเขียนกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน ไม่ใช่เขียนบทละครวันละเรื่องแต่เขียนบทละครวันหนึ่งๆ 4-8 เรื่อง การเขียนบทละครจำนวนมกติดต่อกันมาเป็นเวลานาน ทำให้คุณสมสุข กัลย์จาฤก เกิดความชำนาญอย่างมากในการเขียน สภาพการณ์ของการทำงาน ทำให้ท่านกลายเป็นคนคิดเร็วเขียนเร็ว จึงทำให้สามารถสร้างงานประพันธ์บทละครได้จำนวนมากเมื่อเทียบกับนักเขียนบทละครท่านอื่นๆ

“วันหนึ่งเขียนบางที่เขียนหลายเรื่อง แล้วตอนหลังมีคนมานั่งพิมพ์ ก็จะมาบอกเอาเลขนะ บางที่ 4 เรื่อง บางที่ 8 เรื่อง..”⁴

นอกจากเป็นนักเขียนที่ต้องเขียนให้มากแล้ว ผู้เขียนควรทดลองสำรวจตนเองว่าถนัดในแนวไหน เมื่อจับทางได้แล้วต้องพยายามศึกษาหาความรู้เรื่องนั้นๆ ให้กว้างขวาง การเขียนในเรื่องตามแนวทางที่ถนัดถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะการที่ต้องฝืนใจเขียนโดยที่ตัวไม่ถนัดออกจะเป็นการทรมานมากกว่าสนุก และยากจะประสบความสำเร็จ

“คือ ต้องเขียน ต้องลงมือเขียน รู้ว่าเราชอบเขียนอย่างไร ตัวเองจะบอกตัวเองได้ว่าอยากเขียนเรื่องชีวิตหรือบู๊ หรือวัยรุ่น อย่าไปถามคนอื่น ตัวเองต้องรู้ก่อนเพราะตัวเองอยากเขียน อยากจะทำบทละครวิทยุ ก็ต้องรู้ว่าตัวเองอยากจะทำเรื่องอะไร เรื่องชีวิตไหม ถ้าตัวเองไม่ได้ ก็ไปเอาหนังสือมา แล้วก็จับใจความในหนังสือว่าจะเริ่มต้นตรงไหนดี บางทีเขาขึ้นต้นมาไม่น่าสนใจ เราก็ต้องเอาตรงที่ดีกว่ามาขึ้นต้นก็ได้ แล้วแต่คนอยากเขียนเรื่องอะไร แล้วแต่ที่ตัวถนัดจะดีที่สุด”⁵

³ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 20 มิถุนายน 2541.

⁵ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 30 มิถุนายน 2541.

5. เข้าใจชีวิตอย่างซาบซึ้งด้วยการเข้าถึงชีวิตในทุกแง่มุม

นักเขียนบทละครควรเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในชีวิตอย่างซาบซึ้งด้วยการเข้าถึงชีวิตในทุกแง่มุม หากนักเขียนท่านใดมุ่งศึกษาชีวิตแต่เพียงด้านเดียวมุมเดียวก็จะทำให้ขาดความเจนจัดในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากไม่รู้จักประสบการณ์ความคิดให้เข้ากับยุคสมัยแล้ว จะยิ่งทำให้บทละครปราศจากชีวิตชีวา ปราศจากความรัก ด้วยเนื้อหาของบทละครจะถูกจำกัดอยู่แต่ในวงแคบๆ ขาดความลึกซึ้ง ขาดความน่าสนใจ นักเขียนบทละครจึงต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความกระตือรือร้น มีความรักและความสนใจต่อชีวิตอย่างเร้าร้อนนี้เอง ที่ช่วยให้งานประพันธ์เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ฉะนั้นนักเขียนจำต้องปลูกฝังนิสัย และความนิยมในการรักและสนใจในศิลปะ, ดนตรี, การเต้นรำ, การกีฬา เพราะสิ่งละอันพันละน้อยเหล่านี้ล้วนมีประโยชน์ต่อการเขียนบทละครทั้งสิ้น

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาคุณสมสุข กัลย์จาฤกได้พยายามผลักดันให้มีการสร้างละครที่น่าเสนอชีวิตของคนในแง่มุมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของขุนโจรอย่าง “ตีใหญ่” หรือฆาตกรโรคจิตอย่าง “ซีอูย” รวมไปถึงเรื่องราวของเพศที่สามในเรื่อง “เมื่อเธอเป็นชาย นายเป็นหญิง” อีกหลายเรื่องที่น่าเสนอถึงชีวิตที่ไม่มีใครเข้าใจ ท่านได้นำเสนอเรื่องราวเหล่านี้ในเชิงวิเคราะห์ โดยแสดงให้เห็นถึงต้นตอของปัญหา วิธีการแก้ไขและเน้นย้ำไม่ให้ใครเขาเป็นเหยื่ออย่าง หากในขณะเดียวได้แสดงความเห็นอกเห็นใจไว้ด้วย

“อย่างเรื่อง “เมื่อเธอเป็นชาย นายเป็นหญิง” แม่เลือกเรื่องนี้ เพราะว่าเราทำตามสังคม สังคมเขามีอะไร เราทำละคร เราก็ทำตามสังคม แต่เราไม่ได้สนับสนุน ไม่ได้ให้ทำตาม ทำเพราะอยากจะทำดีกว่าถ้าใครไม่ได้เป็นจริง ทำเพราะตามกระแส ควรจะเลิกเป็นซะ เราจะแสดงให้เห็นว่าการที่เขาเป็นอย่างนี้ เขาไม่ได้มีความสุขเลย เขาทั้งถูกโกงเงิน ถูกข่ม ถูกดูถูก พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ ชอบใครเขาก็ไม่ชอบเรา แล้วเขาจะรู้ว่าจุดจบของเขาก็ต้องถูกทอดทิ้ง แต่หากมันเป็นไปโดยธรรมชาติ เขาก็ไม่รู้จะทำยังไง แล้วแม่จะไปกีดกันเขาได้ยังไง เขาเป็นมนุษย์ก็เกิดมาเหมือนเราอย่างนี้ เขาบอกมันเป็นเอง เขาไม่ได้อยากเป็นเลย แล้วเราจะไม่ให้เขาทำงานเหรอ เราก็ต้องเลือกชีวา อย่างมาทำแบบว่ามากอดมาจูบอะไรกันมากๆ อย่างเรื่อง “สะพานดาว” ก็มี แม่ทำนิดเดียวสังเกตดูภาพเข้าหากัน แม่ก็ตัดคนดูก็รู้แล้ว”^๑

^๑ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 26 กรกฎาคม 2541.

6. มีพรสวรรค์

จากการศึกษาประวัติชีวิตของคุณสมสุข กัลย์จาฤก เห็นได้ว่าท่านมีอารมณ์อย่างศิลปิน สิ่งต่างๆ แม้เพียงเล็กน้อยรอบๆ ตัวสามารถก่อให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจมองเห็นเป็นเรื่องราว รู้สึกถึงอารมณ์เศร้า อารมณ์รัก อารมณ์สุข และพร้อมที่จะนำเสนออารมณ์เหล่านั้นออกมาเป็นงานเขียน นี่เองคือ ‘พรสวรรค์’ ที่ศิลปินมักมีซ่อนเร้นอยู่อย่างพิเศษกว่าผู้อื่น คุณสมสุข กัลย์จาฤกสามารถมองหาเรื่องราวในรูปแบบของละครได้จากแหล่งข้อมูลรอบๆ ตัว ไม่ว่าจะเป็น เพลง บทความ ข่าว นวนิยาย ธรรมชาติ และจากงานศิลปะในแขนงอื่นๆ

การเขียนบทละครเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องอาศัยประสบการณ์ที่ต่างคนต่างสะสมมาตลอดช่วงชีวิต และต่างต้องศึกษาวิธีการเขียนจากการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง นั่นเป็นเพราะว่าการเขียนบทละครเพื่อสื่อมวลชนนั้น ผู้เขียนต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์อย่างละครึ่ง ศาสตร์ เป็นสิ่งที่สอนกันได้ แต่ ศิลป์ เป็นเรื่องที่คุณสมสุข กัลย์จาฤก กล่าวถึงงานเขียนบทละครว่าเป็นสิ่งที่สอนกันไม่ได้ทั้งหมด บางส่วนเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

‘...อย่างงานเขียนบทละคร สอนกันไม่ได้ เพราะส่วนหนึ่งต้องคิดขึ้นมาเอง ตั้งแต่เด็กนั่งรถไฟเห็นอะไรก็คิดได้เป็นเรื่องเป็นราว’⁷

7. รักการค้นคว้าและเรียนรู้

คุณสมสุข กัลย์จาฤก เป็นผู้ที่รักการค้นคว้า ศึกษาและเรียนรู้ตลอดมา นับแต่วัยเด็กการเรียนหนังสือในระบบและการอ่านเป็นวิถีทางในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว จบจนก้าวพ้นจากการศึกษาในระบบมาแล้ว การอ่าน การฟัง และการสอบถามสิ่งต่างๆ จากผู้รู้เป็นสิ่งที่ท่านใช้ยกระดับความคิดของตนเองให้ก้าวทันยุคสมัยอยู่เสมอ ท่านกล่าวถึงคุณสมบัติของการเป็นนักค้นคว้าว่าเป็นคุณสมบัติข้อหนึ่งที่นักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนจะต้องมี

⁷ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 17 ธันวาคม 2541.

ผู้เขียนบทละครวิทยุ ก็เหมือนกับผู้เขียนหนังสือทั่วไป คือต้องค้นคว้า ให้อ่านจะเขียนเรื่องอะไร ถ้าเขียนเรื่องผีก็ต้องค้นคว้าเรื่องจิตวิญญาณหรืออะไรที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์ ถ้าเขียนเรื่องชีวิตต้องดูว่าชีวิตอะไร ชีวิตวัยรุ่น ก็ต้องไปดูว่าจะเอาประสบการณ์วัยรุ่นที่มาจากตัวเราเอง หรือว่าจากคนรอบข้างก็ต้องศึกษาเรื่องนั้น⁸

8. มีความคิดสร้างสรรค์

นักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนต้องพยายามมองหาสิ่งแปลกใหม่หรือข้อมูลใหม่ๆ อาจเป็นเนื้อหาเรื่องราว วิธีการเล่าเรื่อง หรือวิธีการนำเสนอที่ต่างจากแบบอย่างเดิมๆ มานำเสนอต่อผู้ฟังอยู่เสมอ เพื่อช่วยมิให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่ายจำเจ และเพื่อเป็นการพัฒนาวงการละครให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

ในกรณีของคุณสมสุข กัลย์จาฤก คำว่า สร้างสรรค์ เป็นกลยุทธ์หลักในการเขียนบทละคร นับแต่ละครวิทยุเรื่องแรก จนมาถึงการทำงานในหน้าที่ควบคุมและตรวจสอบบทละครโทรทัศน์ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาท่านพยายามสรรหาเรื่องราวแปลกๆ มานำเสนอ ใช้วิธีการดำเนินเรื่องในรูปแบบใหม่และพยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบต่างๆ ของละครให้แปลกใหม่ทันสมัยอยู่เสมอ

“..ตอนที่เรากำละครวิทยุตอนนั้น เราจะมุ่งไปแนวสร้างสรรค์อย่างเดียว เราพยายามต่อสู้มาเพราะอันนี้ เราจะไม่ทำเรื่องที่เรื่อกว่าง่าย ๆ ธรรมดา ธรรมดา เพราะฉะนั้น พอเราจะเริ่มขึ้นใหม่ เราก็เริ่มมาคิดว่าเราต้องสร้างสรรค์ เราจะไม่เอาเรื่องที่เขาเรียกว่าตลาคหรือน้ำเน่า”⁹

9. มีความเชื่อมั่นในตนเอง

นักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนต้องมีความเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง เพราะการเขียนบทละครผู้เขียนต้องตัดสินใจเลือกเนื้อหาที่จะนำเสนอ และเลือกที่จะละทิ้งข้อมูลหรือเรื่องราวในส่วนไหน เพื่อให้เรื่องราวในละครกระชับ สนุกสนาน นอกจากนั้นการเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน ผู้เขียนต้องสนใจฟังคำวิจารณ์ทั้งจากผู้ร่วมงาน ผู้ชม สถานีโทรทัศน์ และสื่อมวลชน แล้วต้องนำมาวิเคราะห์เลือกสรรเฉพาะคำติเตียนและคำชมที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์ น้อมรับและ

⁸ สันภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 30 มิถุนายน 2541.

⁹ สันภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 20 มิถุนายน 2541.

ปรับปรุง แต่หากคำวิจารณ์ใดที่ผู้เขียนเห็นว่าไม่ถูกต้องก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ ทั้งนี้ผู้เขียนต้องมีความเชื่อมั่นในวิจารณ์คุณภาพของตนเองส่วนหนึ่งด้วย คุณสมสุข กัลย์จาฤกกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“แนะนำเยอะแยะ รับฟัง ชอบมากมาย จะมีแนะนำอย่างตอนที่มาทำทีวี สมัยหนึ่งเราจะชอบเปลี่ยนฉากบ่อยมาก ในขณะที่คนอื่นแช่อยู่ พวกคาราเซาก็จะบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้น่าจะดีกว่านะ เพราะว่าคนดูจะซิงกว่า ฮาว...ไปเลย เรายังจะเร็วเกินไป เราก็ปรับ แต่บางที่แช่กัน หนังสือพิมพ์ก็ว่าอีก เราก็ต้องมาใช้กลยุทธ์ของเราเหมือนกันว่าเราจะฟังใคร บางที่คาราเองก็ซิงก็ซิงเปลี่ยนบ่อย”¹⁰

10. เป็นผู้ที่มีรสนิยมนดี

ผู้เขียนบท(เอ)สำหรับสื่อมวลชนต้องรู้จักเลือกสรรเรื่องราวที่สามารถสร้างความบันเทิงและประเทืองปัญญาให้กับผู้ฟังผู้ชมได้อย่างเหมาะสม ในการตัดสินใจว่าจะนำแรงบันดาลใจใดมาสร้างเป็นละครนั้น ผู้เขียนต้องประเมินคุณค่าของแก่นความคิดที่ได้นั้นเสียก่อนว่าเป็นเรื่องที่มีคุณค่าทางการละครมากน้อยเพียงใด คำนึงกับการลงทุนสร้างเป็นละครหรือไม่ และเรื่องราวนั้นจะต้องเป็นที่นิยมได้ในระดับที่ดี หากผู้เขียนขาดคุณสมบัติข้อนี้ก็ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเขียนบทละครเพราะละครที่ดีนั้นนอกจากจะต้องเป็นที่นิยมแล้วยังต้องมีคุณค่าทางการละครด้วย

ด้วยตระหนักดีว่าละครนั้นนอกจากจะต้องสนุกถูกใจผู้ชมแล้ว คุณค่าและความละเมียดละไมในการนำเสนอละครก็เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องมีอยู่ในละคร ทำให้คุณสมสุข กัลย์จาฤกกล่าวว่า บทละครที่ดีนั้นไม่จำเป็นต้องประสบความสำเร็จในแง่ของรายได้เสมอไป

“..บางที่เราชอบบทอันนี้ ส่วนมากจะเป็นบทละครโทรทัศน์นะคะ เพราะบทละครวิทยุมันจะมีรายได้นิดหน่อยเลขไม่ค่อยรู้สึกอะไร แต่ถ้าเป็นโทรทัศน์จะรู้สึกมาก บางที่ตั้งใจทำดีมากลงทุนมากแต่ไม่โดนใจ ผู้ทำละครต่างๆให้ตัวละครต่อปากต่อคำกัน ฉะกัน ตบกัน ตีกัน ภาพอย่างนั้นคนดูจะหยุดดูมากกว่าที่เราจะพยายามละเมียดละไมกับภาพที่สวยงามหรือให้ความรู้สึกกับคนดู ภาพดี ๆ สถานที่ดี ๆ ต้องถ่ายทอดอย่างละเมียดละไม แต่สำหรับคนดูถ้ามีการนำเสนออย่างเรียบ ๆ ซ้ำ ๆ เขาจะเดินผ่านไป แต่ถ้ามีอะไร โฉ่งฉ่าง โฉ่งฉ่าง เขาถึงจะหยุดดู แล้วก็ภาดูกันว่า เออ..คราวนี้มีมันตบกันหรือยัง ส่วนทางสถานีก็ต้องการเรตติ้งเพื่อให้ได้เงินมากที่สุด แต่สำหรับคนทำงานบางที่เราก็ภูมิใจที่จะทำให้งานของเราออกมาดี ถึงแม้เรตติ้งไม่ดีแต่เราก็ไม่อายเพราะยังมีสื่อที่ให้กำลังใจเราบ้าง

¹⁰ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 20 มิถุนายน 2541.

เช่นว่า เขาเขียนว่าเรื่องนี้ดีนะ สร้างสรรค์ดี แต่ทางสถานีก็จะพยายามให้เราะลิกอยู่เสมอว่าเรตติ้งต้องจำเป็นนะ คุณจะต้องทำเรตติ้งให้ดี คุณไม่ต้องทำอะไรที่ยากมากนัก¹¹

11. มีความเข้าใจในเทคนิคการเล่าเรื่องในรูปแบบของละคร

วิลกี คอลลินส์ นักประพันธ์เอกได้กล่าวถึงสูตรในการเขียนไว้ว่า จงเขียนให้ผู้อ่านร้องไห้ หัวเราะ และรอคอย ซึ่งนักประพันธ์ต่างนับถือและท่องจำไว้ใช้ได้ตลอดเวลา การร้องไห้ และหัวเราะนั้นเป็นอารมณ์ร่วมที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ชมผู้ฟัง เห็นจริงจึงเคลิบเคลิ้มตามเรื่องไปด้วย ผู้ใดสามารถทำได้นับว่าเป็นชัยชนะที่สามารถทำให้ผู้ชมผู้ฟังมีส่วนร่วม หรือเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องโดยไม่รู้ตัว พร้อมกันนั้นต้องทำให้ผู้ชมผู้ฟังรอคอยด้วยความกระหายอยากรู้เรื่องต่อ ๆ ไปว่าจะเป็นอย่างไรร

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน คุณสมบัติข้อนี้ถือว่าสำคัญมากและเป็นสูตรสำเร็จที่จะทำให้บทละครของตนเป็นที่ยอมรับ ดังเช่นที่คุณสมสุข กัลย์จาฤก กล่าวถึงเทคนิคในการเขียนบทละครของตนว่าให้ความสำคัญกับการเปิดเรื่องให้น่าสนใจตั้งแต่ต้นและกระตุ้นให้คนดูคนฟังสนใจในเรื่องราวของละครอยู่ตลอดเวลา โดยการสร้างเหตุการณ์ต่างๆ ให้เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่อง เพื่อให้ผู้ชมผู้ฟังคอยติดตามดูผลที่จะเกิดขึ้นในช่วงต่อไป และการปิดเรื่องในแต่ละตอนหรือแต่ละวัน ต้องสามารถชักจูงให้ผู้ชมผู้ฟังอยากติดตามเรื่องราวต่อไปในตอนหน้า

“จะต้องขึ้นต้นและลงท้ายในแต่ละตอนชวนให้ติดตาม ไม่ว่าเรื่องจะเป็นอย่างไรแต่ฉากสุดท้าย ควรจะทิ้งท้ายให้คนฟังอยากจะทำต่อไป อาจจะเป็นการทำสัมทำเสียงให้น่าตื่นเต้น หรือสร้างภาพให้คนนึกไปล่วงหน้าด้วยคำพูด โดยใช้บทสนทนาสั้นๆ เช่น ‘ถ้าเธอเจอเหตุการณ์นั้นนะ เธอจะต้องตื่นเต้นมากเลย ไปเดี๋ยวนี้’ แล้วก็จบให้คนฟังรู้สึกว่ ‘อ๊วยตาย..หมอยากจะทำเดี๋ยวนี้’ จังเลยว่ามันจะมีอะไรใหม่” สิ่งสำคัญคือการขึ้นต้นและการลงท้ายในแต่ละตอน อาจจะไม่ใช้ให้ตื่นเต้นอย่างเดียวจะเศร้าก็ได้ หรือจะให้เกิดอารมณ์อย่างใดก็ได้ แต่ต้องมีอะไรให้คนฟังคิดต่อไปว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นแล้วติดตามฟังตอนต่อไปเพื่อดูว่าตรงกับใจที่เขาได้เดาเอาไว้ไหม¹²

¹¹ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 30 มิถุนายน 2541.

¹² สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 30 มิถุนายน 2541.

12. มีความเข้าใจในกระบวนการผลิตละครสำหรับสื่อมวลชน

นักเขียนบทละครควรมีโอกาสได้ศึกษางานในกระบวนการผลิตอย่างใกล้ชิด การที่จะศึกษาสิ่งใด ๆ ให้เกิดความชำนาญและเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งนั้น จำเป็นต้องมีการ *สัมผัส* กับสิ่งนั้น ๆ ให้มาก ผู้ใดต้องการเป็นนักประพันธ์บทละครวิทยุก็จำเป็นต้องศึกษาเทคนิค หาโอกาสทำความรู้จักและใกล้ชิดกับบรรดาผู้ผลิต นักแสดง ผู้ฟังละครวิทยุเสียก่อน จึงจะช่วยให้เกิดความเข้าใจงานซึ่งในกรณีนี้ การถ่ายทอดเรื่องราวในรูปแบบของบทละครวิทยุ

ผู้ที่ต้องการเป็นนักเขียนบทละครโทรทัศน์ก็ควรจะได้มีโอกาสศึกษากระบวนการผลิตละครโทรทัศน์เสียก่อนในระดับหนึ่ง อาจจะโดยลึกซึ้งหรือไม่ก็ตาม แต่หากเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งก็จะยิ่งทำให้บทที่เขียนมีคุณค่าในทางศิลปะมากขึ้น ดังนั้นนักเขียนบทละครวิทยุหรือโทรทัศน์ควรมหาโอกาสเข้าไปทำงานหรือคลุกคลีกับการทำงานในกระบวนการผลิตเสียบ้างจะทำให้บทละครที่เขียนขึ้นมาสามารถสร้างความเข้าใจกับผู้ร่วมงานทุกฝ่ายได้อย่างตรงกัน

ในกรณีของคุณสมสุข กัลย์จาฤก ท่านคลุกคลีอยู่ในองค์การการผลิตอย่างใกล้ชิด เพราะกันตนาก่อตั้งขึ้นโดยสามีมของท่าน นอกจากคุณประติษฐ์ กัลย์จาฤกจะเป็นเจ้าของแล้วยังเป็นผู้กำกับและเป็นนักแสดงในละครวิทยุ ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ จึงเป็นที่แน่นอนว่า คุณสมสุข กัลย์จาฤก ได้มีโอกาสใกล้ชิดพบเห็นกระบวนการในการผลิตละครสำหรับสื่อมวลชนในทุกขั้นตอน ปัจจัยเสริมข้อนี้เองที่ทำให้ท่านได้รับรู้ถึงข้อจำกัดในการเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนมากกว่านักเขียนที่ทำงานอิสระและอยู่นอกองค์การการผลิต

13. มีความเข้าใจในปัจจัยต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการนำเสนอละครทางสื่อมวลชน

ในการเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนนั้น นอกจากผู้เขียนต้องเรียนรู้ถึงวิธีการเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนแล้ว ผู้เขียนยังต้องเรียนรู้ว่ามีปัจจัยมากมายเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการนำเสนอละครทางสื่อมวลชนดังที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้แล้วในบทที่ 5 ซึ่งได้กล่าวถึงปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่เข้ามามีผลต่อการพิจารณาเลือกเรื่องเพื่อนำมาผลิตเป็นละครทางสื่อมวลชนอันประกอบด้วย เนื้อหาของละครที่นอกจากจะต้องสนุกและมีคุณค่า ยังต้องอยู่ในวิสัยที่จะผลิตเป็นละครทางสื่อมวลชนได้ รวมทั้งต้องคำนึงถึงความอยู่รอดทางธุรกิจ นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงปัจจัยภายนอก อันประกอบไปด้วย ผู้จัด นายทุน ผู้อุปถัมภ์รายการ สถานีวิทยุ สถานีโทรทัศน์ ผู้ชม ช่วงเวลาที่ออกอากาศ คู่แข่ง และกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ผู้เขียนบทจำเป็นต้อง

ต้องศึกษา สำหรับคุณสมสุข กัลย์จาฤก แล้วประสบการณ์ในการทำงานทำให้ท่านรู้ถึงปัจจัยต่างๆ เหล่านี้เป็นอย่างดี

“ต้องบอกก่อนเลยว่า ถ้าส่งมาที่กันตนาไม่ว่าจะเป็นของใคร ขออนุญาตนะคือไม่ใช่เราเอง แต่บางทีคนเขียนเขาจะเขียนตามความฝันของเขา เขียนด้วยความคิด ว่านี่เป็นประสบการณ์ ความรู้สึกของเขา แต่บางทีมันไม่ได้ อีกอย่างเราเป็นคนที่รู้ว่า กบว. (คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์) เขาขออะไรมา บุหรี่ไม่ได้ ผู้สาวบนเตียงไม่ได้ ครุฑทะเลาะกันด่ากันไม่ได้ คนว่าครูไม่ได้ ครูจะยิงใครไม่ได้ ข้าราชการทำผิดไม่ได้ คอร์รัปชันไม่ได้ อะไรอย่างนี้ เราจะเป็นคนรู้หมด เพราะฉะนั้นจึงต้องตรวจ”¹³

14. ขอมรับในระบบธุรกิจของละครที่นำเสนอทางสื่อมวลชน

การเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนนั้นเป็นงานสร้างสรรค์หากในขณะเดียวกันผู้เขียนต้องระลึกรู้เสมอว่าเป็นงานที่สร้างขึ้นเพื่อหวังผลทางการตลาด และต้องการให้มีผู้อุปถัมภ์รายการและกำไรมากที่สุด ทำให้ในบางครั้งผู้เขียนต้องเขียนบทละครให้เป็นไปตามกระแสความต้องการของคนส่วนใหญ่ซึ่งอาจไม่ตรงกับความต้องการของผู้เขียนบท จึงเป็นเรื่องที่ผู้เขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชนต้องทำใจและแบ่งสัดส่วนระหว่างศิลปะและการพาณิชย์ให้สมดุลสอดคล้องกัน

ในการคัดเลือกเรื่องที่จะนำมาผลิตเป็นละคร นอกจากละครเรื่องนั้นจะต้องสนุกและมีคุณค่าแล้ว ในขณะเดียวกัน คุณสมสุข กัลย์จาฤก ก็ได้หันมาผลิตละครในแนวที่ตลาดกำลังนิยมเพื่อหวังผลในด้านความนิยมและผลทางธุรกิจ ในส่วนตัวผู้วิจัยเห็นว่าการตัดสินใจเช่นนี้เป็นไปเพื่อความอยู่รอดขององค์กรผู้ผลิต ละครบางเรื่องที่น่าจะเป็นละครแนวตลาดหรือนำเข้าอาจทำให้องค์กรมีรายได้เพียงพอที่จะนำมาผลิตละครที่มีคุณค่าประเทืองปัญญาแก่สังคมได้อีก หากไม่ทำเช่นนี้ องค์กรก็ไม่อาจอยู่ได้ในระบบธุรกิจของสื่อมวลชน

คุณสมสุข กัลย์จาฤก กล่าวถึงการนำละครแนวตลาดมาผลิตว่าเป็นการผลิตตามความนิยมของผู้ชมที่มีความนิยมละครในแนวนี้อยู่เสมอ แต่อย่างไรเมื่อนำละครแนวนี้มาผลิตต้องพยายามนำเสนอให้ดี

¹³ กาญจนา บัวผลิ ‘บันเทิง’ มติชนสุดสัปดาห์ 11 (28 เมษายน 2534): 48.

“..เดี๋ยวนี้เราเริ่มรู้แล้วว่าทุกอย่างมันจะวน เพราะฉะนั้นเราก็ต้องมาคิดว่า ความน่ามาทำอะไรให้”¹⁴

“เราเห็นว่าใครๆ เขาก็เอาเรื่องน่าๆมาเล่นได้ แม้มันเลยลองเอามาเพราะแม่เห็นในโฆษณาไวไว เขาตั้งใจทำให้มันน่า รู้สึกเขานิยมชมชอบ แม้มันเลยเอามาลองดูซิ แล้วจริงๆคนต่างจังหวัดนี่ชอบมาก เขาจุดเจ็บในดวงใจกันทั้งนั้นเลย เขาบอกดูแล้วมันไม่ต้องคิดอะไร...”¹⁵

สรุปได้ว่า คุณสมสุข กัลย์จาฤกมีคุณสมบัติที่ส่งเสริมต่อการทำงานเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน แบ่งออกเป็นคุณสมบัติของศิลปิน 10 ประการ รวมกับคุณสมบัติอันเกิดจากประสบการณ์ในการทำงาน ได้แก่ ความรู้ในเทคนิควิธีการในการเขียนละครสำหรับสื่อมวลชน 2 ประการ รวมทั้งความเป็นผู้ที่เข้าใจและยอมรับในระบบธุรกิจและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอละครทางสื่อมวลชน เกิดเป็นคุณสมบัติ 14 ประการของการเป็นนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน ซึ่งประกอบไปด้วย

- คุณสมบัติของศิลปินในการสร้างงานศิลปะ

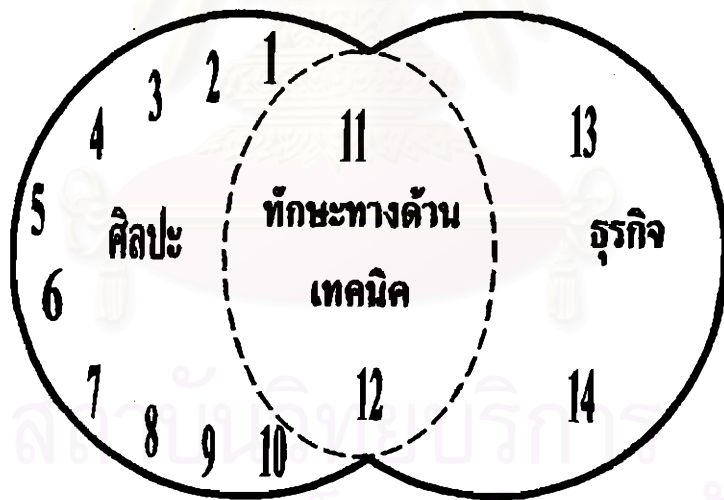
  1. เป็นคนช่างฝันและมีจินตนาการ
  2. เป็นนักฟัง
  3. เป็นนักอ่าน
  4. เป็นนักเขียน
  5. เข้าใจชีวิตอย่างซาบซึ้งด้วยการเข้าถึงชีวิตในทุกแง่มุม
  6. มีพรสวรรค์
  7. รักการค้นคว้าและเรียนรู้
  8. มีความคิดสร้างสรรค์
  9. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
  10. เป็นผู้มีนิสัยขยันดี

¹⁴ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 20 มิถุนายน 2541.

¹⁵ สัมภาษณ์ สมสุข กัลย์จาฤก, 17 ธันวาคม 2541.

- ทักษะทางด้านเทคนิคอันเกิดจากประสบการณ์การทำงาน
  11. มีความเข้าใจในเทคนิคการเล่าเรื่องในรูปแบบของละคร
  12. มีความเข้าใจในกระบวนการผลิตละครสำหรับสื่อมวลชน
- คุณสมบัตินักธุรกิจ
  13. มีความเข้าใจในปัจจัยต่างๆที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ การนำเสนอละครทางสื่อมวลชน
  14. ยอมรับในระบบธุรกิจของละครที่นำเสนอทางสื่อมวลชน

จากคุณสมบัตินักคุณสมรส กัลย์จากทุก ทั้ง 14 ข้อดังกล่าว สามารถแสดงเป็นแผนภูมิ ได้ดังนี้

ศูนย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนบทละครสำหรับสื่อมวลชน

ผู้ที่ต้องการเป็นนักเขียนนอกจากจะต้องปรับปรุงตนให้มีคุณสมบัติดังที่กล่าวมาแล้ว ควรเริ่มต้นจับปากกาเขียนแต่วันนี้ แล้วเริ่มต้นเขียน เขียน และเขียน แม้การเริ่มต้นจะทำให้ได้ผลงานที่ยังไม่ดีนัก หากแต่การฝึกฝนอยู่เสมอจะช่วยให้งานเขียนพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ ผู้เขียนต้องทำให้การเขียนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ขาดไม่ได้ คุณสมุส กัลย์จาฤก มีคำแนะนำถึงนักเขียนมือใหม่ว่า

‘ต้องเขียน ต้องลงมือเขียน รู้ว่าเราชอบเขียนอย่างไร ตัวเองจะบอกตัวเองได้ว่า อยากเขียนเรื่องชีวิต หรือบู๊ หรือวัยรุ่น อย่าไปถามคนอื่น ตัวเองต้องรู้ก่อนเพราะตัวเองอยากเขียน อยากจะทำบทละครวิทยุ ก็ต้องรู้ว่าตัวเองอยากจะทำเรื่องอะไร เรื่องชีวิตไหม ถ้าแต่งเองไม่ได้ ก็ไปเอาหนังสือมา แล้วก็จับใจความในหนังสือว่าจะเริ่มต้นตรงไหนดี บางทีเขาเริ่มต้นมาไม่น่าสนใจ เราก็ต้องเอาตรงที่ตึกกว่ามาขึ้นต้น ก็ได้’¹⁶

สิ่งหนึ่งที่ต้องทำควบคู่ไปกับการเขียนอย่างสม่ำเสมอคือ การอ่าน การศึกษา ค้นคว้า โดยเฉพาะในเรื่องที่จะเขียน ผู้เขียนควรมีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องที่ตนจะเขียนเป็นอย่างดี

“คุณจะทำเรื่องอะไรล่ะ ถ้าคุณจะต้องเขียนเรื่องบู๊ คุณก็ต้องไปศึกษาที่เขาบู๊ ๖๖๖ ๖๖๖ ๖๖๖ หลังจากบู๊แล้ว ขึ้นโรงพัก เขาทำยังไง ต้องศึกษาให้รู้ว่า ไปโรงพักเขาทำอะไร ยังไง ตำรวจ แต่งตัวยังไงถึงจะเหมือนจริง บางทีเขาไม่ได้ใส่เครื่องแบบ ใส่เสื้อคอกลมตัวเดียว คุณจะต้องเอารายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บนโรงพักมาเขียน เขาเรียกกันบนโรงพักยังงี้ เรียกผู้กำกับว่าเฮีย แทนที่จะเรียกว่า ท่าน หรือ ผู้กำกับ หรือ นายร้อยตำรวจโท อะไรอย่างนี้ อันนี้ คุณต้องไปศึกษาปัญหาใหญ่ๆ ที่เจอมากสำหรับนักเขียนหน้าใหม่ ก็คือ ความซ้าซาก อย่างที่บอกเมื่อกี้ พ่อกินเหล้า แม่เล่นไพ่ แล้วก็อะไรที่มันซ้าๆ ๖๖๖ แล้วก็ถูกทวงค่าเช่าบ้าน อะไรอย่างนี้ เราก็จะบอกทำให้เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นนะ คือ พ่อเลว ไม่ต้องกินเหล้าอย่างเดี๋ยวก็น่าได้ ให้เปลี่ยนเป็นภาพใหม่ ให้แปลกกว่า พ่อกินเหล้า แม่เล่นไพ่ได้ไหม ถ้าได้ก็ดี คือไม่ได้ดีนะ ก็พ่อกินเหล้าจริงๆ แต่ถ้าเราจะทำให้คนดูไม่เบื่อ เราก็ต้องหาทางเปลี่ยนภาพ ให้ดูน่าสนใจมากกว่านี้ได้ไหม คือให้รู้ว่า พ่อเนาะไม่ดี แม่ก็ไม่ดี โดยมีภาพที่เป็นการกระทำอย่างอื่นไม่ใช่เพ่อนๆ”¹⁷

¹⁶ สัมภาษณ์ สมุส กัลย์จาฤก, 30 มิถุนายน 2541.

¹⁷ สมุส กัลย์จาฤก, “ศิลปะการเขียนบทละครโทรทัศน์โดย สมุส กัลย์จาฤก” บรรณาธิการของกรมภาพยนตร์, 9 มกราคม 2541.

อาชีพการเขียนบทละครนั้นเป็นอาชีพอิสระที่หารายได้ดี สำหรับละครวิทยุนั้นแม้ไม่ใ้
 รายได้มากนัก หากแต่การเขียนบทละครวิทยุเป็นหนทางที่ดีสำหรับผู้เริ่มต้น เพราะละครวิทยุ
 นั้นเป็นรูปแบบการเขียนที่ง่ายที่สุดเมื่อเทียบกับบทละครโทรทัศน์และบทภาพยนตร์ ด้วยละครวิทยุ
 มีกระบวนการผลิตที่ไม่ซับซ้อนยุ่งยากนัก ผู้ที่ไม่มีความรู้เรื่องกระบวนการผลิตเลย หากได้ทำความ
 เข้าใจในหลักการของการใช้เสียงประกอบ เสียงเพลง บทสนทนา และเสียงบรรยายแล้ว ก็สามารถ
 เขียนบทละครวิทยุได้ กระนั้นบทละครวิทยุที่ดีจะเกิดจากผู้เขียนที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี
 และต้องมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการเท่านั้น

อาชีพการเขียนบทละครเพื่อนำเสนอทางสื่อมวลชนนับเป็นอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจ เพราะ
 ให้ค่าตอบแทนสูง เป็นงานอิสระ และมีความข่งขันมั่นคงในอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพ
 นักเขียนบทละครโทรทัศน์ เนื่องจากละครโทรทัศน์ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของ
 ประชาชนส่วนใหญ่ไปแล้ว จึงเป็นที่แน่นอนว่าอาชีพนักเขียนบทละครโทรทัศน์นั้นยังเป็นที่ต้องการ
 ของตลาดอยู่มากท่ามกลางการขยายตัวของบริษัทผู้ผลิตละครโทรทัศน์และการขยายเวลาการนำ
 เสนอละครโทรทัศน์ อีกทั้งมีความเป็นไปได้ยากที่เทคโนโลยีใหม่ๆ จะเข้ามาทำงานแทนที่ผู้เขียน
 บทละคร เพราะงานเขียนบทละครเป็นงานที่ต้องอาศัยความรู้สึก อารมณ์ ความคิด จินตนาการ
 อันนับเป็นความสามารถเฉพาะที่มีอยู่แต่ในมนุษย์เท่านั้น ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนบทละคร
 ยังสามารถก้าวหน้าไปเป็นผู้กำกับ หรือเขียนบทโทรทัศน์ประเภทอื่นๆได้ อาชีพการเขียนบทละคร
 จึงนับเป็นอีกหนทางหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย